

overveje at finde sådan nogle metoder, og det synes jeg også Venstres ordfører kunne bidrage til, for jeg har forstået, at Venstres ordfører har andre ideer, og så kunne det være, dette forslag kunne indgå.

Hvis man hele tiden har en eller anden opfattelse af, at man ikke må røre arbejdsgiveren med én eneste afgift overhovedet, fordi det er en skat, er det jo lidt svært. Men det skulle selvfølgelig være en model med en nulsumløsning, så alle pengene kom tilbage til arbejdsgiverne i form af præmiering af de arbejdsgivere, som ville oprette praktikpladser. Det var det system, vi havde i 1990'erne.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Tina Nedergaard for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg ved godt, at SF aldrig har haft det store problem med at pålægge virksomhederne nye afgifter. På dette område skete det senest i forbindelse med finanslov 2001, hvor virksomhederne blev pålagt en yderligere afgift i AER på 800 mio. kr., uden at de netto bidrog med én eneste praktikplads mere.

Det, der bekymrer mig som ordfører på dette område, er naturligvis, at hvis vi går i samme retning, som SF lagde stemmer til tidligere, risikerer vi at begå samme fejl. Jeg vil fortsat påpege, at det jo ikke er så nemt som så, for vi står jo i denne situation: hvordan kan vi tilgodese den vestjyske virksomhed, der mangler en praktikelev, når der inden for samme branche står mange i praktikpladssøgekøen i København? Det er bare meget vanskeligt, vil jeg gøre klart over for hr. Aage Frandsen, og jeg har ikke hørt hr. Aage Frandsen komme med en konkret løsning på dette problem, selv om jeg ved, at hr. Aage Frandsen er en meget dygtig uddannelsespolitiker.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg er ikke helt klar over, hvad det er for en afgift af den størrelsesorden, jeg ved den lejlighed skulle have indført på AER-området.

Man kan fremføre alle argumenter i retning af, at det her ikke kan lade sig gøre, fordi det er lidt uretfærdigt her og der og der, men så kommer man ingen vegne. Og så stor var uretfærdigheden vel ikke tilbage i 1990'erne? Det var den vel ikke? Det, vi lavede for 2 år siden, var jo kun

en lille ændring. Vi gav et tilskud i forbindelse med skolepraktikken, det var den ændring, der blev lavet ved den lejlighed.

Så er der andre afgifter til arbejdsgiverne i forbindelse med AUF og sådan nogle ting. Jeg kan forstå, at Venstre under ingen omstændigheder vil lade arbejdsgiverne betale her, men jeg synes altså, det er meget rimeligt, at arbejdsgiverne betaler et eller andet sted, for det er trods alt dem, der får arbejdskraften.

Kl. 19.15

Danmark er det land, stort set i hvert fald, som har mindst arbejdsgiverbetaling af voksenuddannelserne. Det ved Venstres ordfører udmærket godt. Det er da mærkeligt, at arbejdsgiverne aldrig skal betale til noget som helst. De skal bare have arbejdskraften. De skal have arbejdskraften uddannet, og så kan de også afskedige arbejdskraften, og så skal vi betale arbejdsskader, hvis nogle bliver nedslidt.

Jeg synes, arbejdsgiverne burde påtage sig mere, for i sidste ende er det jo arbejdsgiverne, der sådan set umiddelbart må vide, hvad det er for et behov, man har, i stedet for at det hele skal betales over staten, over skattevæsenet. Men altså det, Venstre foretrækker, er, at skatterne skal klare alle problemerne, i stedet for at det er arbejdsgiverne.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Der mangler ca. 11.000 praktikpladser. Sådan er virkeligheden for de unge, der i dag tager erhvervsuddannelser, hvor praktik er en nødvendig og integreret del af uddannelsen. Regeringen, Dansk Folkeparti og De Radikale har lavet en flerårsaftale om erhvervsuddannelserne, en aftale, der desværre ikke retter op på mange års nedskæringer og forringelser, en aftale, der i stedet laver hård politisk styring af uddannelserne for deres egne penge.

Intetsteds i aftalen tager regeringen og dens støttepartier konkret fat på at få flere rigtige praktikpladser. Enten vil man ikke, eller også kan man ikke. I aftalen antydes der i en såkaldt fase 2, at man vil diskutere forskellige barrierer og incitamenter, men det er mildest talt ikke konkret. Faktisk virker de ting, regeringen med flere vil foretage sig, snarere som en større erhvervsretning og indsnævring af uddannelserne, end det handler om at skaffe praktikpladser.